

VAMPYREN

fra

Bev. af 16/4-42

Af
RALPH HOLM

Courtempierre

Carl Th. Dreyer, der skabte Jeanne d'Arc og Vampyr-Filmene, vender om kort Tid tilbage som Instruktør. Nedenfor fortæller en af hans Medhjælpere om de interessante Arbejdsaar i Paris for en halv Snes Aar siden sammen med Carl Th. Dreyer.

COURTEMPIERRE er et lille, forældet Slot, ukendt og uden Historie. Det ligger ikke langt fra Landsbyen af samme Navn, midt i en Egn, der er berømt for sin duftende Honning, det frugtbare og idylliske Loiret, en Del af det gamle franske Land Gâtinais.

Mange Aars Ubeoethed og Mangel paa Vedligeholdelse har givet det netop det Udseende af trostesløjs Ode og knugende Glæmsel, som rent umiddelbart maatte betage Carl Th. Dreyer, da han turede rundt i Frankrig, for at finde den passende Ramme for sin nye Film: Vampyr.

Myten om Vampyren, den fredløse Hedengang, der om Natten stiger op af Graven for at slukke sin Tørst i Menneskeblod, denne sælsomme Folketro, der fra Oldtiden har holdt sig levende op til vore Dage — der er vel endnu enkelte, der mindes de nordtyske Vampyrprocesser fra Kejserdømmets Tid — fristede ganske naturligt en Kunstner af Carl Dreyers Psyke. Han blev som bjergtaget af dette Emne, Dreyers Kunst er ikke i egentlig Forstand skabende, det er en Genskabens, Genoplevelsens Kunst. Hans Film er bygget over meget dybtgaaende, psykologisk gennemanalyserede Kildestudier, levendegjorte ved hans enstaaende Evne til at identificere sig selv med en hvilken som helst Sikkelse, mandlig eller kvindelig, historisk reel eller mytisk uvirkelig, der fanger hans Interesse.

Dreyers Hovedværk er Filmen om Jeanne d'Arc. Da han skulde løse den store Opgave filmatisk, at behandle Frankrigs nationale Heltinde, var det

ikke den sejrende Jomfru, der i Spidsen for sine væbnede Styrker rensede sit Land for de fjendtlige Besættelses-tropper, som tog hans Interesse fangen. Han vendte sig mod det intimere Drama, Jeannes Lidelsehistorie. Vi ser en lille Pige, forladt og værgeløs, ved Fødderne af sine skaanselsløse Dommere. Af det middelalderlige Slotsrum staar kun de nøgne Vægge tilbage, store, hvide Flader, som Flisevæggene i et moderne Laboratorium.

Paa denne nøgne Baggrund, uden nogen forstyrrende Staffage, opbrulles saa, i Dreyers Version, den ganske Process; et endeløst Sejgpineri, hvor de lærde Doktorer i deres forgæves-Forsøg paa at indvikle Jeanne i fældende Selvmodsigelser overbyder hinanden i teologiske Spidsfindigheder og Insinuationer. Nedenfor dem, knuget, men ikke knæ, sidder denne rene, kyske Pige, Helgeninden, og med sin enfoldige Logik holder hun sine Bødler Stangen i ikke mindre end seks offentlige og ni hemmelige Forhør.

Dramaet er rykket løs fra sine tidsbestemte Omgivelser. Det er gjort almenmenneskeligt og evigt. Af Jeanne d'Arc er kun Navnet og Heltinden tilbage. Det kunde for den Sags Skyld lige saa godt være Filmen om Charlotte Corday eller Edith Cavell.

*

FILMEN om Vampyren ligger i et helt andet Plan.

Ehnet er i sig selv tilfødt. Her er ingen reelle Fakta, der kan trækkes frem paa Bekræftning af et tillydende Milieu. Det er Milieuet selv, der spiller den store Rolle, denne plumrede Atmosfære af Overtro, Uhygge og nagende Angst, hvor Mennesker famler sig viljeløst frem, og Dæmoner driver deres skæbningsvangre Spil, hvor Virkeligt og Uvirkeligt flyder ud i hinanden i et dæmonisk Kogleri.

Det blev ikke nogen Succes. Ti, maaske femten Aar for tidligt, midt i en Tid, der troede paa Realisme, vovede Dreyer at lave en ren romantisk Film. Var den kommet nu, da Menneskene er saa uendeligt realitetstrætte, havde den maaske faaet en ganske anden Modtagelse.

Filmens Handling udspilles i en eneste Nat fra Aften til Morgen.

I den taagede Skumring søger en Lystfisker Ly i en tilfældig, skummel og uhyggelig Kro. Han har her et Syn, en Mand kommer ind til ham gennem den omhyggeligt laasede Dør. Gangen lægger en forsejlet Pakke paa Sengen, og med en stum Bøn om Hjælp forsvinder han igen.

Den unge Mand følger Kaldet. Han staar op, stikker Pakken i Lommen, uden at give sig Tid til at undersøge, hvad den indeholder, og begiver sig ud i den taagede, besynderligt lysende Nat.

Særo, legemløse Skygger driver deres Spil. Han ser dem grave en Grav, og ved at følge en af dem, naar han frem til Slottet, hvor det egentlige Drama udspilles. Gennem et Vindue ser han Slotsherren, i hvilken han genkender sin besynderlige, natlige Gæst, tage en af de brændende Kandelabre fra Bordet, for at begive sig til Ro. Mens han staar der, uvis om, hvad han skal gøre, faar han Øje paa en af de underlige Skygger, ser den hæve Skyggen af et Gevær til Sigte. Der lyder et Skud, og Slotsherren synker sammen, dødeligt ramt. Den unge Mand skynder sig ind. Opskræmte af Skuddet er Slottets Tyende, to Kvinder og en gammel Tjener, kommet til sammen med Husets yngste Datter.

Og nu tager Begivenhederne Fart. Den ældste Datter, Vampyrens afkræftede Offer, ser sit Snit til i et ubetoget Øjeblik at forlade sin Seng. I Føbervidelse flygter hun ned i Parken, hvor den unge Mand overrasker Vampyren i Færd med at drikke den unge Piges Blod af et Saar i Struben. Han bringer hende tilbage, mere død end levende. Landsbyens Læge, der viser sig at være Vampyrens Haandlanger, kommer til og ordinerer en Blodtransfusion med den unge Mand som Donor. Imedens er Kusken sendt til Byen for at alarmere Politiet, men Vognen vender tilbage med slupne Tøjler. Paa Bakken sidder Kusken, sammenstunken, død. Blødt drypper ned paa Jorden og samler sig i en Pøl.

forts:
→

Pakken, som den nattige Gæst bragte ham paa Kroen, indeholder en gammel Bog. Heri læser den unge Mand om Vampyrens dæmoniske Væsen, og gennem en Række mystiske, hallucinerende Oplevelser med Personlighedspalning og andre sælsomme Foreteelser, bliver han klar over, hvem Vampyren er. Sammen med den gamle Herskabsjæger gaar han ud paa Kirkegaarden og faar rammet en Pæl med gennemGraven. Trolddommen er brudt, men for sent til at redde den ældre Søster. Lægen flygter og skjuler sig i en gammel Vandmølle. Her rammer Skæbnen ham, fanget i en Fælde kvæles han langsomt under Mølet, der fra Kværnen hvirvler med over ham.

Sammen med den yngste Datter begiver den unge Mand sig bort fra Spøgeislotet, og over den taagedækkede Flod naar de frem til Livet, Haand i Haand gaar de ind i den sollyse Morgen.

En sælsom Historie, en Middelalderens Mystik i moderne Omgivelser. Ligesom Middelalderens Malere iklemede deres Skikkelser moderne Dragter og lod dem færdes i moderne Omgivelser, saaledes gyver Dreyer her sit i Legende og Overtro svøbte Drama saa moderne Impulser som den let dandyagtigt virkende Lystfisker med moderne Fiskegrejer og en efter alle videnskabelige Regler gennemført Blodtransfusion. Og en Del af Handlingen udspringer i en forladt Fabrik, hvor Vampyren huserer.

*

FORBEREDELSENE til en Film, og navnlig til en Film af Carl Dreyer, er ikke de mindst anstrengende, men heller ikke de mindst interessante.

Først var der Spørgsmaalet om Millieuet. Dreyer nærrede paa dette Tidspunkt den største Afsky for Filmsatellerernes malede Krydsfinédekorationer. Allerede i Jeanne d'Arc havde han anvendt en hidtil ukendt Soliditet i Konstruktionen. Slottet i Rouen, der rejstes ude i Nærheden af Clamart, blev

bygget i Beton og svært Tømmer. Da det senere skulde fjernes, maatte Fundamenterne sprænges bort med Dynamit.

I „Vampyr“ gik han et Skridt videre. Til den Film blev ikke bygget en eneste Dekoration. Den irreal Handling skulde have en saa gennemført ægte Baggrund som vel muligt. Baade Indenders- og Udendersopgivelserne fandt Sted i virkelige Omgivelser, og som en omvendende Gøglertrop drog vi med hele vor Oppakning fra Sted til Sted, alt efter de Krav, Handlingen stillede. Højest udbedredes det forhaandenværende lidt, som Tilfældet var med Kirkegaarden, hvortil vi indsamlede fuldvægtige og mosgroede Ligsten fra det halve af Departementet Oise. Dorniol & Co. døbte vore Arbejdere Dreyers

Firma. Børniet er den største Begravelsesentreprise i Paris.

Opgaven at finde de til Filmen egnede Scenerier paahvilede Dreyers unge, meget smukke kvindelige Assistent, Eliane Tayar. Hun sled sig selv og sin lille Vogn op med Begejstring.

Det herte ikke til Undtagelserne, at vi maatte lade Vognen staa og selv tage Toget hjem, som oftest efter at have travet ad milelange, tørre Veje og ventet i Timevis paa smaa, øde Landstationer, hvor den eneste Opmuntring var at se de gennemgaende Ekspresser suze forbi mod Paris, som vi selv først skulde naa henad de stille Morgentimer, efter endeles Rumlen og Bumlen i daarligt oplyste Kupéer med haarde Træsæder.

Men Elians Humør kunde staa for alt, og hendes Energi var ukuelig. Lige saa hurtigt Bilen atter var i Stand til at bevæge sig ved egen Hjælp, kastede hun sig paany med Dødsforagt ud i Eventyret. Forstand, Smag og Fantasi havde hun, og Dreyer kan takke hende for det meste af Sceneriet i sin Film. En Tid lang blev hun dygtigt bistaaet af en anden Landsmand til Dreyer, den i København velkendte Kostumetegner og Dameskrædder Prebgen Birck, hvis Karriere indenfor Filmen var kort, men glørværdig.

ELIANES største Triumf var Indretningen af Lægens Hus. Hun fandt det i Nærheden af Senlis, og møblerede det efter alle Kunstens Regler med Kolber, Reagensglas, Instrumenter og det uundgaaelige Kranium. Men der manglede noget, det hele virkede for nyt. Der skulde Støv og Spindelvæv til. Støvet voldte intet Besvær, det kom af sig selv. Vanskeligere var det med Edderkoppespindene. Dreyer havde i et amerikansk Fagtidsskrift fundet en ufuldstændig Opskrift paa Fremstillingen af kunstigt Spindelvæv. Men skont en dygtig Kemiker eksperimenterede med den i flere Maaned, lykkedes det ikke at opnaa noget tilforladeligt Resultat. Desuden ønskede han rigtigt Spindelvæv. Imedens gik Eliane sine egne Veje. Hun hjemsøgte alle de parisiske Edderkoppespecialister, men kun for at faa at vide, at man ikke saadan kunde faa Edderkopper til at levere Spind paa Bestilling. Selv ikke Generalstabens kartografiske Afdeling, der anvender Edderkoppespind til Korsene i deres optiske Maaleinstrumenter, kunde hjælpe hende. Saa leste hun selv Spørgsmaalet paa sin kvindeligt resolute Maade. Hun betalte Omegnens Børn for at indsamle først Fluor og siden Edderkopper, og det myldrede ind med Flasker fulde af kriblende og kriblende Smaa dyr, som efter Tur blev tømt ud i det ondtlyggeligt tættede Hus, hvor der paa bedste Maade var sørget for deres materielle Fornødenheder ved en hensigtsmæssig Anbringelse af forskellige Talkerener med Syltetøj, Honning og store, efterhaanden meget „tankefulde“ Okseboffer. Saa laasede Eliane Døren

og lod Hus være Hus, og da Optagelserne skulde begynde, hang Spindelvævene i tætte Draperier overalt, hvor der var noget, de kunde hænge i. Aldrig er nogen Filmsopgivelse foretaget i mere omtaalige Omgivelser end denne, man turde daarlign nok trække Vejret af Frygt for at ødelægge noget. Hvordan det egentlig lykkedes at flytte rundt med Kamera og Projektører, for slet ikke at tale om Skuespillere og Personale, staar mig ikke længere klart. Men meget hjalp det, at Edderkopperne viste sig særdeles ihærdige med Udbedringen af opstaaede Skader.

DET er altid vanskeligt at finde de rette Personer til at spille i en Film. Det kan være svært nok at træffe et Valg blandt professionelle Skuespillere, der dog med en behændig Maskering kan bringe deres Type i nøje Overensstemmelse med Manuskriftets Opfattelse. Men som Dreyer ikke vilde have Dekorationer, vilde han heller ikke have Masker. Han ønskede sine Typer fiks og færdige fra Naturens Haand. De faa professionelle Skuespillere, han trods alt anvendte, valgtes efter Type og ikke efter Talent, og kun om en af dem, den tyske Skuespillerinde Sybille Schmitz, kan det siges, at hun fuldt ud ejede begge Dele.

Besatte Rollerne i en Film med Folk fra Torv og Stræde er sin Sag, selv naar der ikke stilles Krav om noget forudgaaende Kendskab til Skuespillets Teknik. Ganske vist er Udvalget paa denne Vis næsten uendelig stort. Men de dreyerske Typer er saa sjældne og

særprægede Fugle, og fra Dreyers Side skildrede med en saadan Skarphed og Præcision, at der intet Rum bliver for det omtrentlige.

FOR at finde alle de bizarre Figurer, der befolker det hvide Læred i „Vampyr“, gennemstrefjede jeg hele den parisiske Jungle bag Hôtel de Ville og omkring Bastille, ledte i Byens Udkanter, i den berygtede Zone, færdedes ved Dag og ved Nat under Seinsens Broer, i Frelsens Hærs Natherberger og i Kaférerne ved Place Maubert, hvor de Hjæmlose for en Sou eller to faar Lov til at sove paa det bare Gulv. Men selv om her var Udvalg nok, havde det sin store Vanskelighed at opnaa Kontakt med disse Mennesker, der lever som i en Verden helt for sig. Langt de fleste nægtede pure og simpelt at have noget som helst med Film at gøre, end ikke de Honorærer, jeg kunde tilbyde, og som for dem ma have været hele Formuer, kunde friste dem. Var det Skam eller Frygt, der afholdt dem fra denne lette Maade at tjene Penge paa? Jeg ved det ikke. Højest sandsynlig var det ren og skær Magelighed. Men utænkeligt er det selvfølgelig ikke, at mange af dem ikke ønskede at faa deres Portræt vist i forstorret Gengivelse i samtlige Landets Jurisdiktioner. Endelig var den

forts.

manglende Stabilitet og Ansvarsfølelse hos disse Mennesker et stort Risikokomment. Ikke saa faa af dem, der lovede at indfinde sig i Billancourt, og som fik et mindre Forskud til at bestrejde Transportudgifterne, glemte Aftalen. Det gjorde for Eksempel en gammel Mand, jeg en Aften overraskede i en af de omtalte Cafeter ved Place Maubert. Jeg havde været mig ind i det store Rum, hvor de Sovende laa Hulter til Hulter i sæere forvredne Stillinger under de nedskruede Gasblus. Bortset fra Stolene og Bordene, der stod i Stabler langs Væggene, mindede Synet mest af alt om de gotiske Dommegad-billeder med deres macabre Dyrer af vaagnende Lig. Nogle sov trygt og roligt, andre snørkede, og atter andre stønnede eller snakkede i Søvne, enkelte vred sig i Mareridt, og over det hele hang en fed, kvalmende Os af Sved og Snavs og daarlig Aande. Mens jeg varsomt, for ikke at træde paa nogen, skrævede over de sovende Grupper paa Gulvet, ramte Glimtet af min Lommelygte et Ansigt, nej, Resterne af et Ansigt. Vansiret og fortrukket var det, det ene Øje kiemt sammen til en smal, død Spalte, medens det andet, rindende, pliriede ind i det skarpe Lys. Da han blev klar over, at jeg havde fredelige Hensigter, fortrak Ansigtet sig i en uhyggelig Grimace, der øjensynlig var ment som et Smil. Jeg gav mig i Snak med ham og blev overrasket over hans soignerede Sprog og næsten elegante Væsen. Vi naaede hurtigt til Forstaelse og aftalte at mødes næste Formiddag paa Kontoret i Billancourt. Han stak det lille Beløb, jeg gav ham, i Lommen og betydede mig med et Citat fra Petronius, at Audiensen for mit Vedkommende var forbi.

Jeg saa ham aldrig siden. Skønt snart sagt hvert eneste Medlem af dette ejendommelige Samfund kendte ham, lykkes det mig aldrig at komme paa Sporet af ham. Jeg fik heller aldrig Klarhed paa, hvem han egentlig var, og hvordan han var havnet her. Kun saa meget fik jeg opsnuset, at han blandt sine Ligestillede gik under Navnet l'Avocat, at han forfattede Aktstykker og lignende for dem, naar de havde haft det Uheld at komme i Konflikt med Loven, og at hans Indlæg var Genstand for sagkyndig Beundring blandt hans Kolleger ved Skranken.

LÆGEN havde jeg megen Vanskelighed med. Mest maaske fordi det gik

alt for let til at begynde med. Jeg havde fundet ham i en Kunstnercafé paa Montparnasse. Med rødt Haar og diabolisk Flig lignede han den Skinbarlige selv, og saa skelede han udad. Kontakten var hurtigt etableret ved et Glas Øl, Sagen interesserede ham, og han blev præsenteret for Dreyer, der omgaende accepterede ham. Alt var latter Idyl, indtil Manuskriptet var helt færdigt, og han fik en Kopi til Gennem-

lesning. Næste Dag fandt han Manuskriptet tilbage med den Besked, at han af religiøse Grunde ikke saa sig i Stand til at modtage det tilbudte Engagement. Der var intet at stille op med ham. Det nyttede ikke at minde ham om det givne Tilsagn eller at klargøre de Vanskeligheder, han saadan pludselig satte os i. Tilbud om højere Betaling fristede ham heller ikke, skønt han ellers var fattig nok. Han var hverken til at hugge eller stikke i. Dreyer blev

helt ude af sig selv. Optagelserne stod lige for at skulle begynde, og nu manglede en af de vigtigste Personer, og det af en Type, som det ikke var let at finde igen. Dag ud og Dag ind søgte jeg uden at finde andet end tarvelige Erstatninger, der blev kasserede.

Tiden gik, og værre blev det. Saa endelig en Dag skete Miraklet. Jeg havde om Aftenen været til Møde hos Dreyer, der boede ude i Auteuil, og vendte hjem med sidste Metro. Træt og gnaven var jeg, der havde ikke just vanket Lovord og Smiger, skønt jeg i og for sig ikke kunde anses for ansvarlig for de religiøse Tilstande paa Montparnasse. Jeg sad og halvsov inde paa første Klasse, da jeg pludselig fik Øje paa en besynderlig, rotteagtig Skikkel- ses, der krøb sammen paa Benken foran mig med Ryggen til. Ud over en usandsynlig fedtet Frakkekrave strittede et hvidt, pjusket Haar, dækket af en bredskygget Filthat, der engang havde været sort. Nu og da, naar han drejede Hovedet med smaa, karakteristiske Ryk, lignede en Fugl, saa jeg et Glimt af Ansigtet, furet og gammelt, underligt snedigt med tykke Læber under en strittende Moustache og med et Par ejendommeligt stikkende Øjne, der lymede ondskabstuld bag de stærke Brill- ler. Her var Manden, jeg søgte, lyslevende. Jeg flyttede mig, saa jeg kom til at sidde overfor ham, hvor jeg rigtig kunde tage ham i Øjesyn. Frakken var stødt i Kanterne og laset ved Knaphullerne og mangiede tillige en Knap. Den ene af de ubørstede Sko var ikke bundet. Under den flossede Flip sad en lavallière af den Slags, man endnu ser hos Landsbyskolelærere, naar de i Sommerferien kommer til Bys med Børnene. Jeg sad og funderede paa, hvad han mon egentlig var for en Fisk, og hvorfor han kørte paa første Klasse. Samtidig haabede jeg paa, at han ikke

skulde alt for langt, for det var, som sagt, sidste Métro, og vi var allerede kommet forbi min Station. Endelig, ved Raspail, røg han op og for ud af Toget med en saadan Pludselighed, at det kun var med Nød og næppe, jeg naaede at komme med. Op ad Trappen hørte jeg ham bande over, at han var kørt for langt, hvilket gav mig Anledning til at komme i Snak med ham og slaa Folje med ham ned ad Boulevarden. Han

hørte venligt paa mig, men desværre, han beklagede det meget, men han kunde ikke paataage sig at spille en Films- rolle. Jeg gjorde alt for at overtale ham, lokkede for ham med alle de Penge, han vilde tjene, han blot rystede paa Hovedet. Det med Pengene syntes slet ikke at gøre noget større Indtryk paa ham: „En Mand i min Stillig, for- staar De nok ... I Selvfølgelig forstod jeg det, skønt jeg ikke begreb et Kuk, men han kunde jo gøre det anonymt. For øvrigt betydede jeg ham, at det nærmest var en stor Ære at faa Lov til at være med i denne Film. „Vist saa, vist saa,“ indrommede han beredvilligt, men uden at være saa imponeret, som jeg syntes, han efter Omstændighederne burde være. Efter mange forgæves Forsøg indsaag jeg, at jeg ogsaa maatte lade dette mit sidste Haab falde. En sidste heldig Indskyelse fik mig dog til at give ham mit Kort, som han takkede stak i sin Lomme, for øvrigt uden at præsentere sig.

Et Par Dage efter, en tidlig Morgen, da jeg skulde skynde mig for at naa et Tog, fik jeg en Pneumatik, skrevet med nogle næsten ualteselige Kragetæer, som jeg i Bilen efterhaanden dechiffre- rede omtrent saaledes:

„Hvis De stadig staa ved Deres Tilbud, kunde jeg godt have Lyst til at dette det nærmere med Dem. De kan træffe mig i Morgen Eftermiddag paa mit Kontor, Rue de l'Abbé-de-l'Épée, eller om Aftenen paa Sorbonne.“

Saa fulgte en almindelig Hoffedheds- frase og derpaa Navnet, Hiéronimko.

Mit Kontor, jeg havde anslaaet ham til at være et Fattiglem, og saa havde han Kontor eller tog imod paa Sorbonne.

DA jeg var borte fra Byen hele Da- gen, var jeg forhindret i at give Møde paa Kontoret og bestemte mig derfor til at prøve Lykken paa Sorbonne. Ganske vist kunde jeg ikke frigøre mig for den Tanke, at det vist var en Vidmand, jeg lod mig lokke paa.

Paris' gamle Universitet laa straa- lende oplyst, da jeg indfandt mig paa det angivne Tidspunkt, og jeg maatte bane mig Vej hen til Indgangen gennem en talrig Skare af Nysgerrige, som var stimlet sammen for at se det elegante og festkleddede Publikum, der myldrede ind ad de saabne Døre. Jeg kom i Tanker om, at jeg havde set noget i Avisen om denne Fest, der afholdtes til Ære for den polske Diger . . . . ., hvis Statue netop var blevet afsløret paa Place de l'Alma. Hiéronimko var altsaa Polak, det havde jeg saa nogenlunde sluttet mig til af Akeenten og af Navnet. Det begyndte at blive interessant, men hvordan finde ham i denne Vrimmel? Det viste sig, at den første Universitetsbe- tjent, jeg spurgte, uden Tøven viste mig, hvorhen jeg skulde gaa. Jeg fulgte Anvisningen og naaede Døren til den store Foyer bagved Festsalen. Den var forber- holdt Honoratiore og dannede den Af-

ten Rammen om en selv efter parisiske Forhold usædvanlig Elegance. Damerne var i store, dybt dekolleterede Aften-toiletter og Herrerne i Kjole og Hvidt med en usandsynlig Mængde Ordener. Lidt ilde til Mode ved mit jævne Dagligtøj stod jeg noget tilbage i Døren og kikkede mig omkring, da jeg fik Øje paa min Mand, han ogsaa i Kjole og Hvidt og om muligt endnu mere overhængt med Ordener end nogen af de andre. Han stod skodesløst lænet op ad den hvide Marmorkamin i den ene Ende af Foyer'en og var Midtpunktet i en meget interesseret Tilhørerskare af begge Køn. Der var ingen Tvivl, det

pluskede, hvide Haar, den strittende Moustache og de stikkende Øjne bag de stærke Briller var ikke til at tage fejl af.

Ved en Universitetstjeners Mellemkomst fik jeg ham hen i Døren. Han havde nu tænkt over Tingene og var villig til at diskutere Sagen med Dreyer selv. Mellem et og to samme Nat blev Kontrakten underskrevet paa Deux-Magots. Doktoren var funden.

VVAMPYREN selv var heller ikke saa ligtil at finde. Gammel, ludende og med et dødningsagtigt markeret Ansigt skulde hun være og dog i Besiddelse af en vis Værdighed i sin Fremtræden. Jeg ledte længe uden at finde nogen, der blot tilnærmelsesvis svarede til det ønskede Ideal. Endelig, da Sagen begyndte at blive overhængende, bestemte jeg mig for at opsoge en gammel Heks, jeg engang paa en af mine Vandringer var stødt paa, og som jeg havde skrevet mig op for alle Tilfælde; Skyld. Hun boede i en af Smaagaderne i Nærheden af Boulevard Sébastopol. Det var en tidlig Søndag Formiddag, at jeg listede mig ind i det skummelt udseende Hus, der kun bevarede Ligevægten ved Hjælp af svære Krykker af massivt Tømmer, der næsten naaede Midten af den smalle Gade eller Gyde.

I en blandet Lugt af Snavs og Mados kravlede jeg alle Etagerne op, indtil jeg fandt hendes Bopæl, et pulterkammerlignende Træskur, bygget ind under

Tagets Skraaning. Rummet var ikke saa stort, at jeg kunde staa oprejst. Møbler var der ingen af undtagen en fast Briks inde under Taget. Her, i et tykt Lag af gamle Klude i alle mulige forhenværende Kulører fandt jeg min Vampyr i Selskab med et Par tømte Flasker, døddrukken. Snavset, lallende forsøgte hun at rejse sig op, idet hun gæstfrit favnende rakte Armene frem mod mig.

Uden overflødige Kommentarer gjorde jeg omkring og flygtede hurtigst muligt ud paa Gaden igen.

Samme Eftermiddag var jeg ude i Neuilly for at tale med en Skuespillerinde. Jeg traf hende ikke hjemme, saa det var hendes gamle Mor, der lukkede op for mig. Der stod min Vampyr lyslevende, og jeg kaprede hende straks. Skønt hun aldrig før havde forsøgt sig som Skuespillerinde og iøvrigt var det elskeligste Menneske, man kunde tænke sig, klarede hun sin uhyggelige Rolle aldeles glimrende. Vi blev meget fine Venner, og da hun nogle Aar senere laa for Døden i Nice, og jeg tilfældigvis kom til Byen, bad hendes Datter mig glæde den Gamle med et sidste Besøg.

Jeg kunde blive ved i det uendelige, saa lyslevende staar det alt sammen for mig. Det er, som om jeg havde oplevet det i Gaar eller vel snarere dromt det i Nat. Og dog er det allerede Historie. Vampyr blev indspillet i 1930.

RALPH HOLM